

ἔφερον εἰς πάσας τὰς πτυχὰς τῶν ἐκ πορφύρας χλαμύδων του καὶ εἰς πάσας τὰς γωνίας τοῦ λαμπροῦ μεγάρου του ἀρετὰς ἀφορμὰς γέλωτος καὶ περιφρονήσεως.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένον φύλλον]

— Ὁ νέος ἐκεῖνος ὅμως δύναται νὰ προδώσῃ ἡμᾶς, τῇ εἶπον.

— Ἐστὲ ἥσυχος, ἀπεκρίθη, θὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

Ἡ Γερτρούδη εἶναι κόρη γενναία καὶ συνετὴ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρτεμὶς. Ἐνεπιστεύθη, λοιπόν, εἰς αὐτήν, ἥτις, λαβούσα χρίμακα, τὴν κλειδα καὶ τὸ ἐγχειριδίον μου, ἀπῆλθεν ἡ γὰρ δ' ἔμμενα πλησίον αὐτῆς. . . . δευμένη ὑπὲρ ὑμῶν.

— Οἶμοι! εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ἐγνώριζον ὁλόκληρον τὴν εὐτυχίαν μου, κυρία!

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Γερτρούδη ἐπέστρεψεν, ὀδηγοῦσα τὸν ἱατρόν, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους.

Ἐγὼ ἔμμενον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ἐκεῖνος εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἐπετράπη αὐτῷ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, ἡδυνήθην νὰ φέρω τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνης ὑμῶν καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον ὑμᾶς εἰσερχομένην.

— Τῷ ὄντι εἰσῆλθον ἡ ἀνησυχία μου ὑπερέτεχε τῆς συνέσεώς μου. Ἀντήλλαξά τινες ἐρωτήσεις μετὰ τοῦ νέου ἱατροῦ, ὅστις, ἐξετάσας τὸ τραῦμα ὑμῶν, με καθησύχασε καὶ ἀνεκουφίσθη.

— Πάντα ταῦτα εἶχον ἀποτυπωθῇ εἰς τὴν μνήμην μου, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλ' ὡς ὄνειρον οὐχ' ἦττον, μοὶ ἔλεγέ τι ἐδῶ, προσέθετο, θεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὅτι δὲν εἶχον ὄνειρευθῇ.

— Ὁ χειρουργός, ἀφοῦ περιεποιήθη τὸ τραῦμα, ἐξῆγάγεν, ἐκ τοῦ θυλακίου του φιαλίδιον, περιέχον ἐρυθρὸν ρευστόν, ἐξ οὗ ἐνέσταξέ τινες σταγόνες εἰς τὰ χεῖλη σας, εἰπὼν, ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ φέρῃ ὑμῖν ὕπνον καὶ νὰ καταβάλῃ τὸν πυρετόν.

Πραγματικῶς δὲ μετὰ μίαν στιγμήν ἀπὸ τῆς πόσεως τοῦ ρευστοῦ, ἐκλείσατε ἐκ νέου τὰ βλέφαρα καὶ κατελήφθητε ὑπὸ τῆς λιποθυμίας.

Ἐτρώμαξα, ἀλλ' ὁ ἱατρός με καθησύχασε. Τότε ἡ Γερτρούδη ἐκάλυπεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἐπίστευσεν ὅμως, ὅτι ἐκεῖνος ἠρίθμει τὰ βήματα.

— Τῷ ὄντι, κυρία, ἠρίθμησεν αὐτά, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις ἐφόβισεν ἡμᾶς, διότι ὁ ἱατρός ἠδύνατο νὰ μᾶς προδώσῃ. Ἀπεφασίσκαμεν, λοιπόν, νὰ ἐξαφανίσωμεν πάντα τὰ ἴχνη τῆς χορηγήσεως ὑμῖν ξε-

νίας· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ ἐξαφανίσωμεν πρῶτον ὑμᾶς.

Ἀνεκάλεσα ὅλον τὸ θάρος μου· ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι. Ἡ Γερτρούδη ἀνέλαβε νὰ φέρῃ ὑμᾶς, ἐγὼ δ' ἐβοήθησα αὐτήν καὶ σὰς ἀπεθέσκαμεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν τάφρων τοῦ Τέμπλου. Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπαυρήθημεν ἑντρομοὶ ἐκ τῆς τόλμης ἡμῶν τοῦ νὰ ἐξέλθωμεν μόνχι καθ' ἡν ὥραν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐξήρχοντο ὑπὸ συνοδίαν. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐπηγρύπνει ἐφ' ἡμᾶς.

Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν, κατεβλήθη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ ἐλιποθύμησα.

— ὦ! κυρία! εἶπεν ὁ Βουσύ, συνενῶν τὰς χεῖρας, τίνι τρόπῳ θὰ δυνήθῃ ποτὲ ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅ, τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξάτε;

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή, καθ' ἡν ὁ Βουσύ ἠτένιζε ζωηρῶς τὴν Ἀρτεμίν, ἥτις, ἐπακουμβούσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐσπέρησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς.

Ἐν μέτῳ τῆς σιγῆς, τὸ ὥρολόγιον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης ἐσήμανε δύο ὥρας.

— Δύο ὥραι, εἶπεν ἡ Ἀρτεμὶς, ἀνασκιρτήσασθ. Δύο ὥραι καὶ ὑμεῖς ἐνταῦθα!

— ὦ! κυρία! εἶπεν ὁ Βουσύ ἱκετευτικῶς, μὴ με ἀποπέμψητε πρὶν ἢ μοὶ εἴπητε τὰ πάντα. Μὴ με ἀποπέμψητε πρὶν ἢ μοὶ εἴπητε κατὰ τινὰ τρόπον δύναμαι νὰ φάνῃ ὑμῖν ὠφέλιμος. Ὑποθέσκατε, ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὑμῖν ἕνα ἀδελφόν καὶ εἶπατε εἰς τὸν ἀδελφόν ἐκεῖνον τί δύναται νὰ πράξῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Οἶμοι! τώρα οὐδὲν πλέον, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, εἶναι πολὺ ἀργά.

— Τί συνέβη τὴν ἐπιούσαν; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ· τί ἐπραξάτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἡν περὶ ὑμῶν μόνως ἐσκεπτόμην, χωρὶς ὅμως νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἦσθε ὀπτασίαι;

— Ἡ Γερτρούδη ἐξῆλθε καὶ συνήνησεν τὸν Αὐρίλ, ὅστις ἐστενοχώρησεν αὐτὴν ὑπὲρ ποτε· χωρὶς οὐδενῶν συμβάντων τὴν προτεραιάν ν' ἀναφέρῃ, ἐξήτησεν, ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου του, συνέντευξιν.

Ἡ Γερτρούδη ἐδείχθη συναινοῦσα, ἀλλ' ἠτήσατο ἀναβολὴν μέχρι τῆς τετάρτης, ἢ ἄρα δὴ μέχρι τῆς σήμερον, ὅπως ἀποφασίσω.

Ὁ Αὐρίλ ὑπεσχέθη, ὅτι ὁ κύριός του ἤθελε βιάσει ἑαυτὸν νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

Εἴχομεν καιρὸν τριῶν ἡμερῶν.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ κύριος Μονσώρ ἦλθεν. Ἀπηγγήθημεν αὐτῷ τὰ πάντα, πλην τῶν πρὸς ὑμᾶς σχετιζομένων. Εἴπομεν αὐτῷ, ὅτι, τὴν προτεραιάν, ὁ δοῦξ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν δι' ἀντίκλειδος, ἀλλ' ὅτι, ἐνῶ ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ, προσεβλήθη ὑπὸ πέντε εὐπατριδῶν, τῶν ὁποίων δύο ἦσαν οἱ κύριοι δ' Ἐπερών καὶ Κουέλος. Εἶχον ἀκούσει τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα καὶ τῷ ἐπανελάβον αὐτά.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ κόμης, ἤκουσα νὰ λαλῶσι περὶ τούτου. Λοιπόν, ἔχει πλαστὴν κλειδα; Τὸ ὑπώπτευν.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀλλάξωμεν τὸ κλειθρον; ἠρώτησα.

— Θὰ προῦμνηθεύετο ἄλλην, εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀς θέσωμεν μοχλοῦς.

— Θέλει ἔλθαι μετὰ δέκα ἀνδρῶν καὶ θὰ καταρρίψει τὴν θύραν.

— Ἀλλ' ἡ περίστασις, ἥτις ἤθελε θέσει ὑμᾶς ὑπεράνω τοῦ δουκός, ὡς με εἶπατε;

— Ἀνεβλήθη ἴσως ἀορίστως.

Ἐμμενα ἄφωνος, περιρρομένη ὑπὸ ἰδρώτος, μὴ πλανωμένη πλέον, ὅτι μόνος τόρπος σωτηρίας ἦτο νὰ γενῶ σύζυγος τοῦ κόμης.

— Κύριε, εἶπον αὐτῷ, ὁ δοῦξ, διὰ τοῦ θεράποντος τῆς ἐμπιστοσύνης του, ὑπεσχέθη νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς τετάρτης, ἐγὼ δὲ σὰς ζητῶ ἀναβολὴν μέχρι τῆς τρίτης.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης, κυρία, θὰ εἶμαι ἐδῶ, εἶπεν ὁ κόμης.

Χωρὶς δὲ νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἠγέρθη καὶ ἀπῆλθεν.

Ἠκολούθησα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός καὶ εἶδον, ὅτι ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῇ, μετέβη καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ μεγάρου Τουρνέλ, ἀποφασίσας, ὡς ἐφάνετο, νὰ ἐπυρηνήσῃ ἐπ' ἐμοῦ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀφοσιώσεως, παρεχομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἦτο πληγὴ ἐγχειριδίου διὰ τὴν καρδίαν μου.

Αἱ δύο ἡμέραι παρήλθον ὡς μία στιγμή καὶ χωρὶς νὰ διαταράξῃ τι τὴν ἡμετέραν μόνωσιν. Εἶναι ἀδύνατον νῦν νὰ περιγράψω πᾶν ὅ, τι ἠσθάνην κατὰ τὰς δύο ἐκεῖνας ἡμέρας.

Ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἤμην καταβεβλημένη· πᾶν αἶσθημα ἐφάνετο ἐν ἐμοὶ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον σθεννύμενον. Ἦμην ψυχρά, ἄφωνος, ἀναίσθητος ὡς ἄγαλμα· ἡ καρδία μου μόνη ἐπαλλε, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ σώματός μου ἐφάνετο νεκρόν.

Ἡ Γερτρούδη ἵστατο εἰς τὸ παράθυρον. Ἐγὼ δὲ, καθημένη εἰς ταύτην τὴν θέσιν, ἔφερον ἐνίοτε τὸ χειρόμακτρον εἰς τὸ μέτωπόν μου.

Αἰφνὴς ἡ Γερτρούδη ἔτεινε πρὸς με τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐκείνη ἡ χειρονομία, ἥτις ἄλλοτε μ' ἔκαμνε ν' ἀνασκιρτήσω, με ἀφῆκεν ἀπαθῆ.

— Κυρία! εἶπεν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησα.

— Τέσσαρες ἄνδρες . . . βλέπω τέσσαρες ἄνδρες . . . πλησιάζουν . . . ἀνοίγουν τὴν θύραν . . . ἐμβλύνουν.

Ἀς εἰσέλθωσιν, ἀπήντησα, χωρὶς νὰ κινηθῶ.

— Ἀλλ' εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού, ὁ Αὐρίλ καὶ δύο ἀκόλουθοί του.

Ἀντὶ πάσης ἐτέρας ἀπαντήσεως, ἔσσυτο τὸ ἐγχειριδίον μου καὶ ἀπέθεσα αὐτὸ πλησίον μου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— ὦ! ἀφῆσάτε με τοῦλάχιστον νὰ ἴδω, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ὁρμῶσα πρὸς τὴν θύραν.

— Ἰδέ, ἀπεκρίθη.

Μετὰ μίαν στιγμήν ἐπανελθοῦσα, μοὶ εἶπε:

— Δεσποινίς, είναι ὁ κύριος κόμης.
 Ἐθεσά ἐκ νέου τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν κόλπον μου, χωρὶς νὰ προφέρω λέξιν, στρέψασα μόνον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κόμητος.

Βεβαίως θὰ ἔφριξε διὰ τὴν ὠχρότητα μου.

— Τί μοι λέγει ἡ Γερτρούδη; ἔκραξε· μ' ἐξελάβετε ἀντὶ τοῦ δουκὸς καί, ἂν ἦτο αὐτός, θὰ ἐφρονεύσατε;

Τότε τὸ πρῶτον, ἔβλεπον αὐτὸν συγκινημένον.

Ἡ τὸ πραγματικὴ ἢ προσπεποιημένη συγκίνησις;

Ἡ Γερτρούδη ἔπαισε, κύριε, νὰ σὰς τὸ εἶπῃ, ἀπεκρίθη·ν ἀφοῦ δὲν εἶναι ὁ δούξ, τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή.

— Ἡξέυρετε ὅτι δὲν ἦλθον μόνος; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἡ Γερτρούδη εἶδε τέσσαρας ἄνδρας.

— Ἐννοεῖτε τίνες εἶναι;

— Ὑποθέτω, ὅτι οἱ εἰς εἶναι ἱερεῖς καὶ οἱ ἕτεροι δύο εἶναι μάρτυρές μας.

— Τότε, εἰσθε ἑτοιμοὶ νὰ γενήτε σύζυγός μου;

[Ἐπεται συνέχεια]

Δμλ.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΔΡΑΚΑ ΑΜΜΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον]

Ὅταν ὁ ἱερεὺς ἐννόησε πλέον ὅτι ἀνωφελεῖς ἦσαν αἱ συμβουλαὶ τοῦ,

— Γυναῖκά μου, εἶπε, δὲν εἰξέυρω τί νὰ εἰπῶ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ δὲν ἐννοῶ διόλου ἀπὸ δικαστήρια. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένετε εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασίν σας, ἡ ὁποία δὲν θὰ σὰς φέρῃ καλόν, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας θέλετε ν' ἀναφερθῆτε εἰς τοὺς δικαστὰς διὰ τὴν ὕβριν ἡ ὁποία σὰς ἔγεινεν, ἀποτανθῆτε τοῦλάχιστον εἰς πρόσωπον ἱκανόν καὶ τίμιον, μήπως πέσετε εἰς τὰς χεῖρας κἀνενὸς στρεψοδίκου.

Καὶ τῇ ὑπέδειξεν ἓνα τῶν καλλιτέρων δικηγόρων τῆς πλησίον πόλεως, φίλον του.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἡ Γερτρούδη ἠγρύπνησε· μόλις δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα ὅτε ἦτο καθ' ὅδον διευθυνομένη πρὸς τὴν πόλιν. Ὅτε ἦλθεν ἡ κατὰλληλος ὥρα παρέστη ἐνώπιον τοῦ δικηγόρου, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης θλίψεως ἤκουσε τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῇ εἶπεν ὁ ἐφημέριος.

— Νὰ λησμονήσης, τῇ εἶπε, πρᾶγμα τόσῳ μικρόν· νὰ μὴ δώσης τὴν βαρύντητα εἰς λέξιν προφερομένην ἐν στιγμῇ ὀργῆς, διότι ἡ ὕβρις τοῦ δημάρχου δὲν ἴσχυει νὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἐλαχίστην κηλιδά εἰς τὴν τιμὴν σας. Ἀλλ' ἐὰν προβῇτε εἰς δίκην, τίς οἶδε ποῖαν φάσιν θὰ λάβῃ τὸ δίκην. Πολὺ καλλίτερον εἶναι ν' ἀπέχῃ τις ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Πλὴν τούτου, σκέφθητι τὰ ἔξυδα, τὰς ἀδιαλείπτους

φροντίδας. Τίς οἶδε ποσάκις θὰ ἡναγκαζέσθε νὰ ἐγκαταλείψητε τὰς ἐργασίας σας, καὶ τὰ τέκνα σας ἔχουσιν ἀνάγκην ἄρτου.

Ἡ γυνὴ ἀπῆλθε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, καὶ τὴν καρδίαν τεταραγμένην.

— Ναί, καλὰ τὸ γνωρίζω κ' ἐγώ, ἐφίθυριζε καθ' ἑαυτὴν· τὰ παιδία μου ἔχουν ἀνάγκην διὰ ψωμί, κ' ἐγὼ εἶμαι μὲ πτωχὴ καὶ ἔρημη χήρα, χωρὶς χρήματα διὰ ναῦρω τὸ δίκην μου, ὅλοι ὅμοιοι εἶναι αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, καὶ δὲν θέλει κἀνείς καὶ πολὺ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅλοι τοὺς εἶναι σύμφωνοι μετὰ τὸν· ὁ δὲ δημάρχος, ὁ ἐφημέριος, καὶ ὁ κύριος δικηγόρος, ποῦ λέν πως εἶναι καλοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

Ἐνεθυμήθη τότε ἓνα δικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος εἰς χρόνους εὐτυχιστέους ἐσύχνα ζεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὸν ἐβόηθει εἰς τὰς δίκας του. Εὐκόλον εἶναι νὰ φαντασθῇ τις τὸ ποῖόν τοῦ ἀνδρός· ἦτο μία τῶν ἀπολωλυτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἵτινες πρὸς ἀπολαυτὴν ὀλίγων χρημάτων ἀσυνειδήτως συνδουλιζοῦσι τὰ ἤδη ζέοντα ἐν ταῖς καρδίαις πάθη καὶ καταστροφῶν οὕτως ὁλοκλήρους εἰκογενείας. Καὶ τῶντι ἡ γυνὴ ἔχαρῃ τοσοῦτον εὐκαίρως λαβοῦσα τὴν σωτήριον ταύτην ἐμπνευσίν. Τώρα ναί, ἀπήντησεν ἀληθῶς ἐντίμον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλεγεν ὅτι πάντοτε ἔχουσι δίκαιον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ συνεπίνει καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήσῃ, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν ἰσχυρῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι κ' ἐκεῖνος ὁ γυναικῶν ἄνθρωπος τῇ εἶπεν ὅτι ἐχρειάζοντο χρήματα, ἀλλὰ τί ἔπαισε καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ἂν ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐμπόρευμα τόσον βαρύντιμον, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἀνευ μεγάλων θυσιῶν;

— Δέκα τάλληρα χρειάζονται, ἐφίθυριζε καθ' ἑαυτὴν ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ χωρίον χαίρουσα καὶ ἀδυσχεροῦσα συγχρόνως, δέκα τάλληρα κ' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε μὰ θὰ ταῦρω.

Κ' ἐντούτοις αὕτη, ἡ τόσον σιωπηλὴ συνήθως, πρὸς ὅσους ἀπῆντα, ἐπανελάμβανεν ὅτι ἦτο βεβαία περὶ τῆς ὑποθέσεώς της, ὅτι τέλος πάντων ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ἀκριβὴς θὰ ἐπλήρωνεν ὁ δημάρχος τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἐναντίον εἰς αὐτὴν καὶ τὰ πλάσματά της.

Αἱ φωνασκαὶ αὗται ἔφθασαν μέχρι τοῦ δημάρχου, ὅστις οὐδὲ κἀν ἐνεθυμεῖτο πλέον ἐκεῖνο τὸ συμβάν, καὶ ἔφθασαν, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐπηρσιζόμεναι καὶ περικεκαστημέναι διὸ αὐτοὺς φύσει ὀργίλος καὶ ζηλότυπος τῆς ἀξιοπροσέπειάς του, ὑπὸ μεγίστης κατελήφθη ὀργῆς. Μία ποταπὴ γυνή, ἡ τελευταία τοῦ χωρίου, νὰ τολμᾷ νὰ ὁμιλῇ κατὰ τοῦ δημάρχου, ἡ ἔνοχος νὰ ἐγκαλῇ τὸν παθόντα! Κατ' οὐδένα τρόπον ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἀνεκτὸν παράδειγμα τοιοῦτο!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Γερτρούδη ἐμέτρα τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ὀλίγου ἐκείνου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα εἶχεν ὑφάνει, σκεπτομένη δὲ ὑπελόγιζε πόσα ἀ-

κόμη τῇ ἔλειπον δι' ἐκεῖνα τὰ δέκα εὐλογημένα τάλληρα, ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον ἓνα κλητῆρα, ὅστις τῇ ἐπαρουσίασεν ἓν χαρτίον. Προσεκαλεῖτο νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει δικαστήριον ὅπως ἀπολογηθῇ διὰ τὴν κατ' αὐτῆς γενομένην κατηγορίαν διαπραχθείσης κλοπῆς.

Ὡσεὶ ὑπὸ κεραυνῷ ἔμεινε πληγεῖσα ἡ δυστυχὴς γυνή.

Ἡ κλήσις τῇ ἐφαίνετο ἀπόφασις· τὸ ἄσπιλον τοῦ ὀνόματός της διὰ παντός ἐκηλιδώθη· τὰ τέκνα τῆς ἦσαν τέκνα κλεπτρίας! Ἐκλαίεν, ἐμαίνετο, τὴν κόμην τῆς σπασμωδικῶς ἔτιλλε, τοὺς δὲ λόγους αὐτῆς, ποὺς ὑπὸ τῆς μεγάλης ὑπαγορευομένων λύπης, διεδέχοντο ἄλλοι φοβεράς ἀπειλῆς, δεινῆς ἀρχῆς.

Ὁ κλητῆρ, ἄνθρωπος καλὸς καὶ συνειθισμένος εἰς παρομοίας σκηναίς, προσεπάθει νὰ τὴν καθυσχάσῃ.

— Καλὴ μου γυναῖκα, τῇ ἔλεγε, πολὺ μεγαλύνετε τὸ πρᾶγμα· τί δυστύχημα εἶναι τέλος πάντων νὰ κραзоῦν τινα εἰς τὸ δικαστήριον; ἔπειτα ἀκόμη δὲν κατεδικάσθητε. Καὶ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι ὡς τ' ἀκουσα, νὰ ἡσυχάσετε διότι θὰ ἀθωωθῆτε. Ὅμως νὰ ζητήσετε κανένα καλὸν δικηγόρον, ὁ ὁποῖος νὰ σὰς ὑπερασπισθῇ μὲ ἀγάπην, διότι ὅπως κ' ἂν θέλετε, δύο λόγια πομένα καλὰ καὶ εἰς τὴν χρεία φέρουν μεγάλην θεραπεία.

Ἡ Γερτρούδη τὸν ἠρώτησε τότε, ἐὰν ὤφειλε ν' ἀποταθῇ πάλιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν συνδρομὴν του· πλὴν ἐξεπλάγη συνάμα κ' ἐλυπήθη, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο πτυχιούχος κατεργάρης, πρὸς ὃν ὡς ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ καταχρήσεων ἀπηγορεύθη καὶ αὐτὴ ἡ εἰσόδος εἰς τὸ δικαστήριον. Νὰ ἐπήγαγε μᾶλλον πρὸς τὸν δόκτορα Β... — καὶ τῇ εἶπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκείνου ὃν ὁ ἱερεὺς τῇ ὑπέδειξεν—αὐτὸς ἦτο ἄνθρωπος μένουσιν καὶ μὲ καρδίαν, ὅστις βεβαίως θὰ ὑπερήσπιζε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀποτελεσματικῶς.

— Ἐγὼ νὰ πάγω εἰς ἐκεῖνον τοῦ Φαρισαίου! ἀνέκραξεν ἡ γυνή, ποτέ! καὶ ἀφοῦ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν εἶναι παρὰ ψυχροὶ καὶ ἀπατεῶνες, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην κἀνενὸς· μόνη μου θὰ ὑπερασπισθῶ. Καὶ δὲν θῆναι Θεὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἂν μὴ πτωχὴ χήρα, ὅπου ἔχει τὰ χέρια καθαρά· σὰν τὸ χρυσάφι, τιμωρηθῇ ὡς κλέπτρια, διότι ἔδωκε μὴ φούχτα ἄμμο' εἰς τὰ παιδιὰ τῆς διὰ νὰ παίξουν.

Ὁ κλητῆρ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπῆλθε.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Γερτρούδη ὑπῆγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐμμένουσα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς, ὑπερησπίσθη μόνη τὴν ὑπόθεσιν τῆς, καὶ τὸ ἔπραξε μετὰ τῆς εὐγλωττίας ἐκείνης, ἥτις δὲν διδάσκεται, ἀλλ' ἦν ἡ καρδιά ἐμπνέει καὶ εἰς τὰ ταπεινότερα καὶ πτωχότερα τῶν πνεύματι πρόσωπα. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνέμιξε λόγους μετέχοντας ἀσβεστίας πρὸς τὸν δημάρχον, ὥστε ὁ δικαστῆς ἡναγκάσθη πολλάκις νὰ ὑπενθυ-